

κώδες, φίλη μου, νὰ τὸ συλλογίζομαι! Θέλω νὰ μὲ ἐνθαρρύνουν, ἀλλ' ἐγὼ τρέμω.

Τὴν νύκτα δὲν τὴν διήλθομεν καλλίτερα. Ἄ-διάσκοπος ὁ πυρετός! Ἄν ἔβλεπες πῶς κατήντησε τὸ εὐμορρον ἐκεῖνο κορμάκι, τὸ ὁποῖον τόσον ἐθαυμάζομεν! Δὲν θέλω νὰ βάλω εἰς τὸν νοῦν μου ὅ,τι ὁ Θεὸς μοῦ φυλάττει. Παρήγγειλαν πάγον! Ἄνάγκη νὰ τοῦ κόψωμεν τὰ μαλλάκια! Καῦμενοι ξανθοὶ βόστρυχοι, τοὺς ὁποίους ἔπαιρνε ὁ ἄνεμος ὅταν ἔτρεχε νὰ φθάσῃ τὸ στεφάνι του! Θὰ μοῦ φύγῃ ὁ νοῦς! — Παιδί μου! παιδάκι μου! Τόσον μοῦ ἀδυνάτησεν ὥστε λόγος δὲν ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ στεγνὰ καὶ μελανὰ χειλάκια του. Τὰ μεγάλα του ματάκια μόλις διατηροῦν ὀλίγην λάμψιν, καὶ κάποτε κάποτε μοῦ χαμογελοῦν. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελό του εἶνε τόσον γλυκὺ καὶ ἀδύνατον, ὥστε φαίνεται ὡς νὰ μὲ ἀφίνει ὑγείαν! Νὰ μὲ ἀφήσῃ ὑγείαν! καὶ ἔπειτα ἐγὼ τί θὰ γείνω; Ὅχι, τὰ μεγαλοποιῶ τὰ πράγματα, χωρὶς ἄλλο.

Σήμερον τὸ πρωῒ, μ' ἐξέφυγε λυγμός, δὲν ἐκράτηθην νομίζουσα ὅτι κοιμᾶται. Ἄλλ' αἴφνης τὰ χεῖλη του ἀνοίγονται καὶ μοῦ λέγει σιγᾶ σιγᾶ, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ σκύψω πλησίον εἰς τὸ στοματάκι του διὰ νὰ τὸ ἀκούσω:

«Μὲ ἀγαπᾶς, μαμμά;»

Ἄν τὸ ἀγαπῶ! . . . Καὶ ἐγὼ ἀπέθνησκον ἐξ αἰτίας του.

Ἡ παλαιὰ σου φίλη.

*
**

Μ' ἔστειλαν ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ καμμίαν ὠφέλειαν δὲν βλέπω. Ὁσημέραι αὐξάνει ἡ ἀδυναμία μου. Αἰσθάνομαι τὴν κατάστασίν μου χειροτερέουσιν. Ἄλλ' ἀπὸ τί θέλουν νὰ με θεραπεύσουν;

Ἄν τυχὸν καὶ δὲν ἐπανέλθω αὐτοῦ, θὰ εὕρῃς εἰς τὸ ἀρμάριον μου τὰ τελευταῖα του παιγνιδάκια. Ἀκόμη ἐπάνω εἰς αὐτὰ διακρίνονται τὰ ἕχνη τῶν μικρῶν του δακτύλων. Σὺ μόνη νὰ τα πάρῃς καὶ νὰ τα καύσῃς, τὰ πολύτιμα αὐτὰ λείψανα, τοὺς δυσμοίρους τούτους μάρτυρας οἰχομένης εὐτυχίας. — Βλέπω ἀκόμη. . . Ἄλλ' οἱ λυγμοὶ μὲ πνίγουν.

Χαῖρε, φίλη μου. — Τί τα θέλεις, ἔλτισα πάρα πολὺ ὑψηλὰ ἐπὶ ἐδάφους ἀδυνάτου. Διὰ μιᾶς ἡγάπησα πάρα πολὺ.

Ἡ ἐκ ψυχῆς φίλη σου

[Κατὰ τὸ γαλλικόν, ὑπὸ τῆς Κ^α Μ^{**}].

«Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπαναστάσεως, διηγεῖται ὁ Φωτάκος, αἱ γυναῖκες τῆς Δημητσάνας εἶχον τὴν φροντίδα νὰ δένουν τὰ φυσέκια ὅταν δὲ ἔσωσαν τὸ χαρτί καὶ πλέον δὲν εἶχαν ἄλλο, ἐχάλασαν τὴν πολύτιμον βιβλιοθήκην τῆς σχολῆς των καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία διὰ νὰ προφθάνουν ὅλα τὰ στρατεύματα τῆς Πελοποννήσου».

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ].

Συνέχεια ἰδὲ σελ. 103.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ κύριος Δετουρνὲλ ἐφάνη βυθιζόμενος εἰς σπουδαίαν μελέτην ἔμεινε δὲ οὕτως ἐπὶ ἕν τέταρτον καὶ πλέον, ὅτε μὲν διαγράφων κύκλους ἐπὶ τοῦ δαπέδου διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ῥάβδου του, ὅτε δὲ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν καὶ θεωρῶν πρὸς τὰ ἀνάγλυφα τῆς ὀροφῆς, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος σιωπηλὸς καὶ ἀνήσυχος ἠτένιζε πρὸς αὐτὸν ζητῶν ν' ἀναγνώσῃ τὴν τύχην του ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ μεταβαίνων ἀπὸ τῆς ἀποθαρρύνσεως εἰς τὴν ἐλπίδα, ἀναλόγως τῆς ἐκφράσεως, ἣν ὁ δόλιος γέρον ἐδίδεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του.

— Κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὁ νόμος ἐκφράζεται ῥητῶς, ὅτι τὰ δικαίωματα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σταμπλῆ εἰσὶν ἀδιαφιλονέικητα. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῇ νομικῇ ἐπιστήμῃ μὴ ἐπιδεκτικὸν ἐνστάσεως, ἔχω τὴν πεποιθήσιν ὅτι μεταχειριζόμενος πολλὴν πανουργίαν καὶ δεξιότητα θέλετε κατορθῶσαι ν' ἀναγκάσῃτε τὸν Βερνάρον νὰ παραιτηθῇ τῶν ἀξιώσεών του. Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ κακόν! διὰ νὰ φθάσωμεν ἕως ἐκεῖ, πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰς λεπτολογίας τοῦ νόμου, καὶ ὑμεῖς, μαρκήσιος Λασεγλιέρ, δὲν θέλετε ποτὲ καταδεχθῆναι νὰ μεταχειρισθῆτε στρεψοδικίας.

— Οὐδέποτε, κύριε, οὐδέποτε, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ εὐπατριδῆς· προτιμῶ νὰ ριφθῶ ἔξω ἀπὸ τοῦ παραθύρου παρὰ νὰ βυθίσω τοὺς πόδας μου ἐντὸς τοῦ βορβοῦρου τῆς κλίμακος.

— Ἦμην βέβαιος περὶ τούτου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δετουρνὲλ, καὶ τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἶναι παρὰ πολὺ ἱποποτικά ὥστε νὰ τὰ ἀποδοκιμάσω. Ἐν τούτοις, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παρατηρήσω, ὅτι πρόκειται περὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν τῶν προγόνων σας, περὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου περιουσίας, πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς σας καὶ τῆς γενεᾶς ὑμῶν ὅλης. Ὅλα ταῦτα πρέπει νὰ τὰ λάβῃτε ὑπὸ ὄψιν, δὲν λέγω δὲ καὶ περὶ ὑμῶν, κύριε μαρκήσιε, διότι οὐδέποτε καρδία εὐγενεστέρα τῆς ὑμετέρας ἔπαλλέ ποτε ὑπὸ ἀνθρώπινον στήθος. Ἡ καταστροφή φοβίζει ὑμᾶς ὀλιγώτερον ἢ κηλὶς ἐπὶ τοῦ οἰκοσήμεου σας, ἡ πτωχεία δὲν σᾶς εἶναι ἐπαχθής, καὶ δύνασθε ἐν ἀνάγκῃ νὰ τραφῆτε μὲ ρίζας καὶ μὲ ὕδωρ καθαρόν. Τοῦτο εἶναι εὐγενές, εἶναι μέγα, εἶναι ὠραῖον, εἶναι ἡρωϊκόν καὶ φαντάζομαι ἤδη ὑμᾶς ἐπαναλαμβάνοντα ἀταράχως τὴν πρὸς τὴν πτωχείαν ἄγουσαν ὁδόν· ἀλλ' εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἡ καρδία μου συγκινεῖται, ἡ φαντασία μου ἐξάπτεται, διότι εὐλόγως εἶπον, ὅτι εἶναι μεγαλοπρεπὲς θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὸν ἀνθρώπινον γενναίως παλαίοντα κατὰ τῶν δυσχερειῶν τῆς τύχης! Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ σας, κύριε, ἡ θυγάτηρ σας· εἰσθε πατήρ, κύριε μαρκήσιε! Καὶ ἐὰν σᾶς ἀρέσκῃ νὰ ἐκλέξῃτε τὴν τύχην τοῦ Οἰδίποδος, πῶς θέλετε δυνηθῆναι νὰ ἐπιβάλλῃτε εἰς τὴν ἀξιαγάπητον ἐκείνην κόρην τὰ καθήκοντα τῆς Ἀντιγόνης; Τί λέγω!